

Sygn. akt III U 984/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy J. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania J. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 11 czerwca 2013 r., **znak:** (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. S. (1) prawo do emerytury, począwszy od dnia 7 czerwca 2013 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł (słownie złotych: sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 984/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 listopada 2013 r.

Decyzją z dnia 11 czerwca 2013 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. S. (1) przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, gdyż nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe

w wymiarze 29 lat, 3 miesiące i 19 dni. Zakład nie uznał za udowodnioną pracę w warunkach szczególnych w Spółdzielni (...) w M., tj. 2 lata, 10 miesięcy i 25 dni, świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie spełnia wymogów formalnych – brak charakteru zatrudnienia, brak stanowiska oraz powołania na zarządzenie resortowe; od 7 października 1977 r. do 23 września 1979 r. w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...) w J., tj. 1 rok, 10 miesięcy i 17 dni, świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie spełnia wymogów formalnych – brak charakteru zatrudnienia oraz powołania na zarządzenie resortowe; od 15 października 1982 r. do 4 stycznia 1993 r. w Spółdzielni (...) w M., tj. 10 lat, 2 miesiące i 21 dni, świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie spełnia wymogów formalnych – brak charakteru zatrudnienia, brak stanowiska oraz powołania na zarządzenie resortowe.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca J. S. (1) wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie odwołującemu świadczeń emerytalnych; zasądzenie od ZUS na rzecz odwołującego się kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. § 2 ust. 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji wadliwe zastosowanie.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że praca na stanowisku związanym z pracami załadunkowymi kwalifikuje się jako praca w warunkach szkodliwych dla zdrowia według wykazu A, działu VIII, pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W świadectwie pracy odwołującego się w Spółdzielni (...) w M. z dnia 5 stycznia 1993 r. podano, że odwołujący świadczył także pracę jako kierowca. Odwołujący nie przeczy, że był także kierowcą, ale w okresie podanym w świadectwie dowodził do pracy i rozwoził po pracy pracowników tego przedsiębiorstwa z okolicznych miejscowości, m.in. ze Ś. i J.. Natomiast cały dzień (w pełnym wymiarze czasu pracy i stale) wykonywał czynności operatora dźwigu. Także jako operator dźwigu pracował stale w pełnym wymiarze czasu pracy w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...) w J. i w trakcie ponownego zatrudnienia w Spółdzielni (...) w M..

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że wnioskodawca w dniu (...) r. ukończył 60 lat, udowodnił wymagany 25 letni staż okresów składkowych i nieskładkowych w łącznej liczbie 29 lat, 3 miesięcy i 19 dni, nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Natomiast wnioskodawca nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a także nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego. Zdaniem organu rentowego przedłożone dokumenty zalegające w aktach emerytalno-rentowych nie stanowią potwierdzenia, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy w Przemyślu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. S. (1), urodzona (...), w dniu 9 maja 2013 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączył dokumentację poświadczającą przebieg jego zatrudnienia, w tym: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12 sierpnia 1998 r. wydane przez Spółdzielnię (...) w M. w upadłości, z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 6 listopada 1974 r. do 30 września 1977 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace

określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, dziale V, poz. 3; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 21 września 1998 r. wydane przez Urząd Wojewódzki w P., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...) w J. z siedzibą w S. od 7 października 1977 r. do 23 września 1979 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach na stanowisku operatora dźwigu, wymienione w wykazie A, dziale V, poz. 3, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 29 kwietnia 1998 r. wydane przez Spółdzielnię (...) w M. w upadłości, z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od dnia 15 października 1982 r. do dnia 4 stycznia 1993 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, dziale V, poz. 3.

Ponadto wnioskodawca przedłożył organowi rentowemu świadectwa pracy, z których wynika, że był on zatrudniony: w Wojewódzkiej Spółdzielni Budownictwa (...)

w M., w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 6 listopada 1974 r.

do dnia 30 września 1977 r. na stanowisku operator sprzętu ciężkiego;

w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...) w J. z siedzibą

w S., w pełnym wymiarze czasu pracy, od dnia 7 października 1977 r. do dnia 23 września 1979 r. na stanowisku operatora dźwigu; w Spółdzielni (...) w M., w pełnym wymiarze czasu pracy, od dnia 15 października 1982 r. do dnia 4 stycznia 1993 r. na stanowisku operatora – kierowcy, a to operatora od 15 października 1982 r. do 4 stycznia 1993 r. oraz kierowcy autobusu od 14 sierpnia 1987 r. do 4 stycznia 1993 r.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 11 czerwca 2013 r.

ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe w wymiarze 29 lat, 3 miesięcy i 19 dni.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek emerytalny z dnia 9.05.2013 r.,

- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12.08.1998 r.

i z dnia 29.04.1998 r. wydane przez Spółdzielnię (...) w M.,

- świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 21.09.1998 r. wydane przez Urząd Wojewódzki w P.,

- świadectwo pracy z dnia 4.02.1981 r. wydane przez Wojewódzką Spółdzielnię (...) w P. z/s w J. – M.,

- świadectwo pracy z dnia 21.09.1998 r. wydane przez Urząd Wojewódzki

w P.,

- świadectwo pracy z dnia 5.01.1993 r. wydane przez Spółdzielnię Budowlaną

w M.,

- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 11.06.2013 r.,

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca był zatrudniony w Okręgowej Spółdzielni (...) w P. Rejonowy Zakład

w M. od 6 listopada 1974 r. do 30 września 1977 r. na stanowisku operatora dźwigu, posiadając od samego początku do tego odpowiednie uprawnienia, prawo jazdy typu „C”. Spółdzielnia budowała różne obiekty - garaże, magazyny, hale z gotowych elementów betonowych lub stalowych przy pomocy dźwigu, na którym pracował wnioskodawca.

Następnie w Spółdzielni (...) w M. wnioskodawca pracował jeszcze od dnia 15 października 1982 r. do dnia 4 stycznia 1993 r.

również na stanowisku operatora dźwigu.

Wnioskodawca przez cały czas zatrudnienia w tym zakładzie pracy pracował jako operator dźwigu. Początkowo był to S. (...) o ładowności 3 tony, później S. (...) o ładowności 4 ton i S. (...) – 6 tonowy. Wszystkie te dźwigi były pojazdami samojezdnymi. Dodatkowo zdarzało się, że dowoził on pracowników rano do miejsca pracy i po zakończonej pracy rozwoził ich do miejsca zamieszkania sinobusem, a później autobusem przykładowym, każdy o liczbie miejsc siedzących powyżej 15.

Wnioskodawca był zatrudniony w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...) w J. z siedzibą w S., w pełnym wymiarze czasu pracy, od dnia 7 października 1977 r. do dnia 23 września 1979 r.

na stanowisku kierowcy - operatora dźwigu. Był to dźwig zamontowany

na samochodzie o ładowności 6 ton. Wnioskodawca układał wówczas kręgi - przepusty, płyty melioracyjne i płyty drogowe. Wnioskodawca jako operator dźwigu podnosił i przynosił te elementy. Pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

- akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...)

w M.,

- akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...)w J.,

- zeznania świadka C. B.,

- zeznania świadka D. F.,

- zeznania świadka Z. N.,

- zeznania świadka J. S. (2),

- zeznania świadka J. S. (3),

- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów

z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) w M. oraz w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...) w J., których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków C. B. oraz J. S. (2) oraz wnioskodawcy J. S. (1), co do zatrudnienia wnioskodawcy w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...) w J., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich w szczególności, w jakim charakterze i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca w tym zakładzie pracy w spornym okresie.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadków D. F., Z. N. i J. S. (3) oraz wnioskodawcy w zakresie, w jakim wskazywali oni, w jakim charakterze i przy jakich pracach wnioskodawca pracował w Spółdzielni (...) w M., jako logicznym, konsekwentnym i pokrywającym się nawzajem.

W ocenie Sądu świadkowie podawali jedynie okoliczności, o których pamiętali pomimo znacznego upływu czasu od ich zaistnienia, stąd mogły się pojawić pewne rozbieżności, np. co do tego, czy wnioskodawca od początku pracy w Spółdzielni jeździł autobusem, jak to podawał świadek J. S. (3), czy też dopiero później, według twierdzeń wnioskodawcy, ale nie miały one istotnego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy J. S. (1) należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa

w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1,

za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości

dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43

ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy

na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac

w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Poza sporem pozostaje w przedmiotowej sprawie, że wnioskodawca J. S. (1) w dniu (...) r. ukończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ponadto organ rentowy uznał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się on stażem ubezpieczeniowym w wymiarze: okresy składkowe – 29 lat, 3 miesiące i 19 dni.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że J. S. (1) był zatrudniony w warunkach szczególnych w Spółdzielni (...) w M. (nazwa Spółdzielni ulegała zmianom) w okresie od 6 listopada 1974 r. do 30 września 1977, a następnie od 15 października 1982 r. do 4 stycznia 1993 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego - dźwigu, a ponadto kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15.

Ponadto wnioskodawca był zatrudniony w warunkach szczególnych

w Rejonowym Przedsiębiorstwie (...) w J., w okresie od 7 października 1977 r. do 23 września 1979 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jako operator sprzętu ciężkiego - dźwigu.

Wskazane wyżej stanowiska wymienione zostały w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale V –

„W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 3 – „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych” oraz w Dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych

i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”, a ponadto w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy, podległych ministrowi budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w wykazie A, Dziale V, poz. 3, pkt 4 – „maszynista żurawi samojezdnych kołowych i gąsienicowych” oraz w Dziale VIII, poz. 2, pkt 4 – „kierowca autobusu o liczbie miejsc siedzących większej niż 15”.

Wskazać należy, iż postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że

w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał 15 lat, 1 miesiąc i 4 dni pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 7 czerwca 2013 r., a więc z dniem ukończenia 60 roku życia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów art. 98, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490).